

ညိုရောင်စာပေ



ဝတ္ထုတို တင်ဆက်မှု



"ကျေးဇူးစကား"

ပထမဆုံးစာအုပ်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လိပ်ပြာခေါ်သံ စာအုပ်ကလေးကို အားပေးခဲ့ကြတဲ့ စာချစ်သူ အပေါင်းကို အထူးကျေးဇူးတင်လျက် ရှိနေပါတယ် ခင်ဗျာ။

စာချစ်သူတို့ရဲ့ အားပေးမှုကြောင့်သာ ဒီဒုတိယစာအုပ်ကလေးကို ဆက်လက် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ တာပါ။ လက်တွဲမဖြုတ်စတမ်း ခိုင်မြဲစွာ ရပ်တည်ပါဝင်ပေးကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများကို ကျေးဇူး အထူးတင်ရှိပါတယ်။

စာပေလောကမှာ 'ခြား'ဟာ အုပ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်အဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ရတာကို ဂုဏ်ယူ ဝမ်းမြောက်လို့ မဆုံးပါဘူး။ ဒီစာအုပ်ကလေးကိုလည်း အားပေးကြပါဦးလို့ ပန်ကြားချင်ပါတယ်။

နောက်ထပ်. . . နောက်ထပ်လည်း စာအုပ်ကလေးတွေ ထုတ်ဝေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ် သွားပါ့မယ်။

နေဘုန်းခ(ကေတု)

ပြတင်းပေါက် မောင်ဩလေး

(၁)

ရွှေအိုရောင်ဝတ်ရုံလွှာကို ခြုံထားသည့် နတ်သမီးတစ်ပါးပမာ နံနက်ခင်းက လင်းဖြာ လွင့်စဉ် နေသည်။ ကျိုးကျိုးကျိကျိ မြည်သံပေးနေသော ငှက်ကလေးများနှင့် ပြတင်းတံခါးဝမှ လေညင်း သွဲ့သွဲ့ကို ဖမ်းဆုပ်ရင်း အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ် ငေးရီရသည့် အရသာက ပီတိ ငြိမ်းအေးစွာ။ သစ်ရွက် စိမ်းစိမ်းတို့က လှုပ်ခါယိမ်းနွဲ့လို့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပန်းချီတစ်ချပ်လို ခံစားဖို့ ထိုနေ့က မိုးသူ အိပ်ရာ အစောကြီး နိုးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နံနက်ခင်း ဈေးသည်များ၊ ရုံးသူ ရုံးသားများနှင့် ကျောင်းတက်ရမည့် ကလေးငယ်များက လမ်းမပေါ် လူးလာဖြတ်သန်းနေတာ မြင်ရသည်။ မိုးသူ အိမ်ရှေ့လမ်းမ၏ တစ်ဖက်အခြမ်းတွင် အမြဲလို ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်နေသော တိုက်တစ်လုံး ရှိ၏။ ထိုတိုက်ကို မိုးသူ သတိထားမိနေတာ ကြာပြီ။ ခြံစောင့်မရှိ။ အလုပ်သမား မရှိ။ လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့လွန်းသည့် ထိုတိုက်ထဲတွင် မိုးသူ လူတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်တစ်ခုကို အမြဲလို မြင်တွေ့နေရသည်။ ထိုလူပုံစံကို မိုးသူ မှန်းခြေလောက်သာ မြင်ရ၏။ ဆံပင် အနက်ရောင်ဖြစ်မည် ဆိုသည်ကိုတော့ မိုးသူ ခန့်မှန်းလို့ရသည်။ အရပ်က ယောက်ျား ပီပီသသ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။ ထိုလူကို မိုးသူ ည (၁၀)နာရီ နောက်ပိုင်း အချိန်များတွင်သာ မြင်တွေ့ရလေ့ရှိသည်။ တိုက်ကတော့ နေ့တိုင်း လူမရှိသယောင် ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တိုက်၏ အပေါ်ထပ် ယာဘက်စွန်း ပြတင်းပေါက်တစ်ခုတွင် ထိုလူ ညတိုင်း မတ်တတ်ရပ်ကာ အပြင်ကို

ငေးကြည့်နေတတ်သည်။

မိုးသူ သတိထားမိ သလောက်ကတော့ ထိုလူကို တခြား အချိန်များတွင် မမြင်ရ။ ညတိုင်း မိုးသူ ထိုလူကို သတိထား အကဲခတ်နေခြင်းကိုလည်း ထိုသူ သိပုံမပေါ်။ ထိုလူက သူ့ကမ္ဘာနှင့်သူ ခြောက်ကပ်စွာ အသက်ရှင်နေသည်ဟု မိုးသူ ခန့်မှန်းမိပါသည်။ အချိန်ကြာလာတာနှင့်အမျှ မိုးသူ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမိလာသည်။ စိတ်ဝင်စားသည် ဆိုသည်မှာလည်း ထိုလူ၏ လျှို့ဝှက်သော နေထိုင်မှု ပုံစံကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

"ဟဲ့ မိုးသူ၊ နင် အစောကြီး နိုးနေပါလား"

သူငယ်ချင်း သီရိစံက ပခုံးပုတ်ပြောမှ မိုးသူ အတွေးရပ်မိသည်။

"အေးဟာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နိုးနေတာ"

"ငါသိပါတယ် မိုးသူရယ်။ နင် ညဘက်တွေမှ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ဟိုလူကို မနက်စောစော အရိပ်အယောင် တွေ့နိုးနိုးနဲ့ ထကြည့်နေတာမလား"

မိုးသူ ပြုံးရုံ ပြုံးမိသည်။ သူငယ်ချင်း သီရိစံက မိုးသူအဖြစ်ကို သတိထားမိ နေပြီလေ။ မိုးသူ လည်း မငြင်းသာတော့ဘဲ...

"အေးဟာ သူဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ငါသိချင်တယ်။ တစ်ယောက်တည်း လူမသိ၊ သူမသိ ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ သူ့ကို ဘာရယ်မဟုတ် စိတ်ဝင်စားမိနေတာတော့ အမှန်ပဲ"

"အင်း ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဘာရယ်မဟုတ်ကနေ၊ စွဲမိပြီရှင်ရယ် တော့ ဖြစ်မှာ မြင်ယောင်မိသေး...ဟဲ"

သီရိစံက စနောက်ကာ အောက်ထပ်ဆင်းသွားသည်။ ပုံမှန်ကတော့ သည်လို မနက်ခင်းများ တွင် မိုးသူ အလုပ်အတွက်သာ ပြင်ဆင်ခြင်းအမှုကို ပြုလေ့ရှိ၏။ အခုမှ မိုးသူစိတ်ထဲ ဘာလိုလို။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ဦးမှပါလေ

လို့ အတွေးစ ဖြတ်ပြီးသည့်တိုင်အောင် ထိုလူ၏ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်မိသေးသည်။

နံနက်ခင်း နေမင်းက တရိပ်ရိပ် ထိုးတက်လာနေသည်။ မိုးသူ ရုံးတက်ရန် ပြင်ရတော့မည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ပြတင်းပေါက်လေးကို တာတာပြကာ မိုးသူ အာရုံလွှဲလိုက်ရပါသည်။

(၂)

"ဟဲ့ မိုးသူရေ ခြံမှာ ပန်းစည်းတစ်စည်း၊ နင့်အတွက်တဲ့"

မိုးသူ အံ့သြမိသည်။ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသော အဖြစ်မို့ မယုံနိုင်လည်း ဖြစ်မိ၏။ မိုးသူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အိမ်တစ်လုံးငှားပြီး အတူနေကာ အလုပ်ကိုယ်စီ လုပ်ကြသည်။ နေ့ဘက် ဆို တစ်ယောက်မှ မရှိတတ်။ ဒါကို သိလို့ တိတ်တဆိတ် လာထားသွားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

"ဟဲ့ လုပ်ပါဟဲ့၊ စာလည်းပါတယ်၊ ဖွင့်စမ်းပါ။ ငါလည်း ဖတ်ချင်တယ်"

မိုးသူ သီရိစံ အရှေ့မှာပဲ စာကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်သည်။

"သို့ မင်းရဲ့ ပြတင်းတံခါးလေး ညတိုင်း ဖွင့်ထားပေးပါနော်။ ဒါမှ ကိုယ့်အတွက် အဓိပ္ပာယ် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိမှာမို့ပါ"

"ဟင် ဒါ...ဒါ...ဟိုဘက်တိုက်က လူပေါ့"

သီရိစံ မှတ်ချက်ဝင်ပေးပါသည်။ မိုးသူလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့။ စိတ်ထဲမှာတော့ တရိပ်ရိပ်။ ထိုလူက မိုးသူကို သတိထားမိနေတာပေါ့။

"ထားလိုက်ပါဟာ"ဟု ပြောကာ မိုးသူ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ပြီး မှန်တင်ခုံပေါ် ပန်းစည်း ပစ်တင် ထားလိုက်မိသည်။ ညရောက်တော့ မိုးသူ ပြတင်းတံခါး

ကို တမင် ပိတ်အိပ်ခဲ့ပါသည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်က ကြည့်နေမှန်း မိုးသူ သိတော့လည်း ရှက်သည်။ ထိုညက တံခါးပိတ်ထားသည်မို့ အိုက်စပ်စပ်။ လေညင်းတိုးသံလည်း သိပ်မကြာလိုက်ရပါ။

နောက်နေ့ အလုပ်ပြန်ချိန် ရောက်တော့ ပန်းတစ်စည်းနှင့် စာတစ်စောင် ထပ်ပြီး ရောက်နေ ပြန်သည်။ ထိုစာထဲတွင်...

"ကိုယ့်ကို ပြတင်းတံခါး ပြန်ဖွင့်ထားပေးပါ။ မင်းရဲ့အရိပ်က ကိုယ့်အသက်နဲ့ ထပ်တူကျ နေလို့ပါ"

ဟု ရေးထားသည်။ မိုးသူ သနားမိတာကိုတော့ ဝန်ခံချင်ပါသည်။ သို့သော် မိမိကို သတိထား မိနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် မိုးသူ၏ ပြတင်းတံခါး ဖွင့်ထားပေးဖို့ကိုတော့ မဝံ့ရဲပါ။ သီရိစံက...

"မိုးသူ နင် သူ့ကို ကြည့်တုန်းက ကြည့်နေပြီးတော့ သူ ပြန်ကြည့်နေပါတယ်ဆိုတော့ တံခါး ပိတ်လိုက်တာ မကောင်းဘူး သိလား။ သူလည်း ခံစားချက်နဲ့ပဲလေ"

"ငါက မိန်းကလေးလေ သီရိရဲ့"

"သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုံမှန် သူကြည့်နေကျ အချိန်လေးတွေမှာ ဖွင့်ထားပေးလိုက်ပေါ့"

"အဲဒါဆို ငါ့သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့ဟ"

"နင်က စိတ်မဝင်စားလို့လား"

သီရိအမေးကို မိုးသူ အဖြေရ ခက်ခဲမိသည်။ စိတ်ဝင်စားမိသည် ဆိုပေမဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ချင်း ကွာသည်လေ။ မိုးသူက သူ့ဘယ်လိုလူလဲ၊ ဘယ်လိုပုံလဲ တောင် မသိရပါဘဲ အခွင့်အရေးပေးသလို ဖြစ်နေမှာ စိုးသည်။ မိုးသူ မသိစိတ်ကလည်း သူ့ကို ပျော်ရွှင်စေဖို့ရာ နည်းလမ်းတချို့ကို စဉ်းစားနေမိ

ပြန်သည်။ သြော်... ခက်လှသည်ရဲ့နော်။

(၃)

နောက်နေ့တွေမှာလည်း ထိုလူ၏ ပန်းစည်းများ ရောက်လာပြန်သည်။ မိုးသူကို တံခါးဖွင့် ထားပေးရန် တောင်းဆိုနေသည်များကို နေ့စဉ် မြင်တွေ့ဖန်များလာတော့ မိုးသူ မနေသာတော့။ သူငယ်ချင်း သီရိစံနဲ့ တိုင်ပင်ကာ နောက်နေ့ အလုပ်သွားချိန် ခြံတံခါးပေါင်ပေါ် စာတစ်စောင်ရေးကာ တင်ပေးထားလိုက်သည်။ မိုးသူရေးထားသည်က...

"ရှင် ကျွန်မကို တံခါးဖွင့်စေချင်ရင် ရှင့်ပုံပါ ထည့်ပေးပါ။ ရှင့်ရဲ့ပုံ အမှန်တော့ ဖြစ်ရမယ်"

ညနေ အလုပ်ပြန်တော့ ပန်းစည်းနဲ့အတူ ကာလာဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံပါ ရောချည်ထားသည် ကို မြင်ရပါသည်။

"ဟယ်"

သူငယ်ချင်း သီရိစံ၏ နှုတ်က တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသံကို ကြားရသည်။ ပုံထဲက လူကို သေချာကြည့်မိသည်။ ယောက်ျားပီသပြီး အင်မတန် ကြည့်ကောင်းသော မျက်နှာနှင့်။ ပြုံးနေသည့်ပုံ။ သူ့အပြုံးက ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်။ မိုးသူ ပုံကိုကြည့်ပြီး ငါ့ပြတင်းတံခါးရှေ့က လူဟာ ဒီလိုချောမော ခန့်ညားပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိလွန်းသူပါလားလို့ ရင်ခုန်တွေးဖြင့် နွေးမိခဲ့သည်။

"ဟဲ့ မိုးသူရယ် ဂယ်ပဲဟာ။ အရမ်းချောတာရယ်"

မိုးသူ ပုံလေးကိုသာ ပြုံးကြည့်နေမိသည်။ အမြဲအမှောင်ချထားသော မိုးသူ နံဘေး ပြတင်းပေါက်ဆီက ထိုလူက နတ်သားလေးလိုပါပဲလား။ မိုးသူ မသဲ

မကွဲသာ မြင်ရသော အရိပ်တစ်ခု ၏ ပုံရိပ်အမှန်က အင်မတန် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါလား...။ သီရိစံကတော့ မိုးသူ ကို မှတ်ချက်တစ်ခု ထပ်ပေးပါသည်။

"ဟဲ့ မိုးသူ ပြတင်းတံခါးလေး ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ။ သူလေး သနားပါတယ်"

မိုးသူ ရင်ထဲ လိပ်ပြာလေးတွေ ပျံနေသည်။ ဆဲလ်အသစ်တွေ ရုတ်ခြည်း ပွားလာသလို။ မိုးသူ အတွေးထဲ ထိုလူပုံရိပ်ကလေးက သိသိသာသာ နေရာ ယူသွားခဲ့ပြီဆိုတာ သီရိစံကို ဝန်မခံချင်သေးပါ။ မိုးသူက ရှက်သည်လေ။

ယနေ့ညမှာတော့ မိုးသူ လေပြည်ကို နမ်းရှိုက်ဖို့ ပြတင်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့် ရန် အသင့်ဖြစ်နေခဲ့ ည်။ နာရီကိုကြည့်တော့ ၉ နာရီခွဲ။ အင်း စောများနေမ လားလို့လည်း ရှက်တွေးဝေမိသေးသည်။ တံခါးမဖွင့်မီကတည်းက ဆိတ်ဖ လူးနံ့တွေ ပြတင်းတံခါးကို တိုးဝှေ့လာသည်။ ငှက်ကလေးတွေ အခုဆို မိုး သူကို လွမ်းနေတော့မည်။ မိုးသူ ပြတင်းတံခါးလေးကို လှစ်ဟလိုက်သည်။

ထိုလူ။ အရိပ်ကလေး။ အဆင်သင့် စောင့်နေတာ မြင်လိုက်ရစဉ် မိုးသူ တ အား ရှက်သွားသည်။ ဘယ်လို လူပါလိမ့်နော်။

(၄)

အချိန်ကာလအားဖြင့် လအတော်ကြာကြာ ဖြတ်သန်းခဲ့လေပြီ။ သူက မိုး သူဆီ ပန်းစည်းများ အရုပ်ကလေးများကို ပို့မြဲတိုင်း ပို့ပေးသည်။ ကြာတော့ မိုးသူ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ လျှို့ဝှက် နက်နဲစွာ ပုန်းခိုနေသော လူ တစ်ယောက်ကို အပြင်မှာ လက်တွေ့မမြင်ဖူးပါဘဲ ရင်ခုန်ခြင်းကြီးစွာ မျှော်လင့်နေရုံနှင့်တော့ မိုးသူဘက်က အရှုံးသက်သက်သာ ဖြစ်နေပါ

လိမ့်မည်။ ထိုလူက မိုးသူကို ဘယ်လောက်ရင်ခုန်ကြောင်း စာရေးသည်။
မျှော်လင့်ချက်တွေ ဖွင့်ဟသည်။ ပန်းစည်းတွေ ပို့သည်။ ကြာတော့ ကြည့်ပြီး
သား ရုပ်ရှင်တစ်ကားကို အထပ်ထပ် ပြန်ကြည့်နေရသလို မိုးသူ ရိုးအီလာ
လေ သည်။ မိုးသူ ပြတင်းတံခါးလေး ဖွင့်ဟထားရုံနှင့် သူနဲ့ မိုးသူက ဘာ
တွေဆက်ဖြစ်လာနိုင်မလဲ။ ဘယ်လောက်များ ရင်းနှီးမှု ပိုလာနိုင်ပါသလဲ။
သံယောဇဉ်တွေကရော ဘယ်အချိန်အထိ မြဲမြံနိုင်ပါ့ မလဲ။ သူက မိုးသူတို့
ဆီ ပန်းစည်းတွေ လာပို့နိုင်ပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် လူကိုယ်တိုင် တွေ့ဖို့ မ
ကြိုးစားခဲ့တာလဲ။ မိုးသူ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်မှ ရတော့မည်။ ထို့ကြောင့်
တစ်ရက်တွင် မိုးသူ အလုပ် နားကာ သူငယ်ချင်း သီရိစံကို ခြံအပြင်မှ
သော့ခတ်ခိုင်းပြီး အိမ်ထဲမှ ခြံကို တိတ်တဆိတ် ချောင်းကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့
သည်။

မိုးသူ ခြံကို ချောင်းကြည့်နေတာ မနက်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ စိတ်ရှည်
လက်ရှည်နှင့် မိုးသူ စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီနှင့် ခြံကို လူတစ်
ယောက် ပန်းစည်းလာထားတာ မြင်လိုက် ရသည်။ ထိုလူပုံစံကို မိုးသူ
သေချာကြည့်မိတော့...

"ဟင်"

ပုံထဲကလူ မဟုတ်ပါ။ မိုးသူ ရင်ထဲ မုန်တိုင်းတစ်ခု ထဆူလေပြီ။ မိုးသူ
ခံပြင်းစိတ်က လူကို မွေနှောက်သွားသည်။ လူလိမ်ဟု အသံထွက် ရေရွတ်
မိသည် အထိပင်။ အချိန်ကာလတစ်ခုလုံး လိမ်လည် ခံခဲ့ရသည်ပေါ့။
လူလိမ်တစ်ယောက်ကို မိုးသူ ခင်တွယ်မိခဲ့ခြင်းအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ရှက်ရွံ့မိသည်။ မိုးသူ မျက်ဝန်းက မျက်ရည်ရွာသည့်အထိ နာကျင်မိခဲ့သည်။
မိုးသူ ခြံပြင်ကို ပြေးထွက်လာတော့ ထိုလူ မရှိတော့ပါ။ မိုးသူ ဒေါသတို့
ချုပ်တည်းမရတော့။ မိုးသူ သူ့ကို တစ်ခုခုပြောဖို့ လိုပြီ။ မိုးသူ သူ့မျက်နှာကို

စေ့စေ့ကြည့်ကာ အားပါးတရ ဆဲဆို ပစ်လိုက်ချင်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အရှက်သိက္ခာဆိုသော စကားလုံးက မိုးသူကို ထိုးဆွနေခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်း ပြတ်မတတ် အံ့ကိုကြိတ်မိတော့ သွေးတစ်စ ဖြာဆင်းလာ၏။ နာကျင်ခြင်း ပြယုဂ်တစ်ခုအဖြစ်။

(၅)

သီရိစံနှင့်အတူ ထိုခြံထဲသို့ မိုးသူ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ မှားသည် မှန်သည် မခွဲခြားချင်တော့။ မိုးသူ တစ်ခုခုတော့ နာနာကြည်းကြည်း ပြောလိုက်ရမှ ကျေနပ်မည်။ ခြံတံခါး ပွင့်နေတာကြောင့် မိုးသူတို့ အလွယ်တကူ ဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်နံရံများက ဆွေးမြည့်နေပြီး ရဲတိုက်အဟောင်းတစ်ခုနှင့် ပိုတူပါသည်။ "အင်းလေ၊ မရိုးမသား အသက်ရှင်နေသူ တစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်က ဒီလိုပဲဖြစ်နိုင်တာ ပေါ့" ဟု တွေးလိုက်သည်။

"အိမ်ရှင်တို့။ အိမ်ရှင်တို့"

သီရိစံက လှမ်းအော်သည်။ တုံ့ပြန်သံ ဘာမှမကြားရ။ အတန်ကြာအောင် အော်ခေါ်နေ သော်လည်း အိမ်ထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ထွက်မလာ။ မိုးသူ အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ သီရိစံက "ဖြစ်ပါ့မလား" ဟုဆိုသည်။ သည်ပုံစံဆို သူထွက်မလာချင်ပုံ ရသည်။ မိုးသူကတော့ ဒေါသ မီးခိုးများနှင့် အူထနေသူမို့ ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားတော့။ စေ့ထားသော တံခါးကိုသာ ဖွင့်ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ သီရိစံက စိတ်မချသဖြင့် အပြေးလိုက်ဝင်လာသည်။ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းတွင် ရှုပ်ပွကာ ထိုင်းမှိုင်းနေသည်။ အင်မတန် စိတ္တဇဆန်သော အိမ်တစ်လုံး။ ဒီလူ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလည်း လုပ်ပုံမရ။ စိတ်နှင့် အိမ်နှင့် လိုက်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

"ဒီမယ် ရှင် မသိယောင်ဆောင်မနေဘဲ ထွက်ခဲ့။ ယောက်ျား မဟုတ်လား"

မိုးသူ စိန်ခေါ်ပြော ခပ်ကျယ်ကျယ် ဆိုလိုက်သည်။ ဘာသံမှမကြားရ။

"ရှင်က လူကြောက်ပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်လောကလုံးနဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြတ်နေတာပေါ့။ ရှင် မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတောင် ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူးပေါ့။ ရှင်က စိတ်ဓာတ် အောက်တန်းကျရုံတင်မကဘဲ မိန်းမတွေထက်တောင် ပို ကြောက်တတ်နေပါလား"

အိမ်တွင်းမှ ဘာသံမှမကြား။ သူတစ်နေရာရာက နားထောင်နေလိမ့်မည် မှန်း မိုးသူ ခန့်မှန်း မိသည်။

"ရှင်က ကိုယ်လုပ်တဲ့ကိစ္စကိုတောင် ကိုယ်ပြန်မဖြေရှင်းရဲဘဲ တွန့်ဆုတ်နေ တယ်ပေါ့။ ဟင်းဟင်း လူလိမ်။ သိက္ခာမရှိတဲ့လူ။ ရှင် နားထောင်နေမယ်ဆို တာ ကျွန်မသိတယ်။ ရတယ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မ တစ်သက်လုံးစာ မုန်းတယ်။ ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်ကို အသေ ပိတ်လိုက်တော့မယ်။ နောက်တစ်ခါ ကျွန်မ ဆီ ဘာမှ လာမပို့ပါနဲ့တော့"

မိုးသူ ပြောချင်သော စကားလုံးများအားလုံး ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက် သည်။ ဆက်ပြော စရာ မလိုတော့ဟုလည်း ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးသူ အိမ်ထဲမှ ထွက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်။

"မိုးသူ နေ... နေပါဦး"

လှေကားဆီမှ ပေါ်လာသောအသံ။ လူကိုတော့ မမြင်ရ။

"ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ မိုးသူရယ်။ ကိုယ်မင်းကို. . . မင်းကို သိပ်ချစ် တာပါ။ ပြတင်း ပေါက်လေးတော့ ဖွင့်ထားပေးပါနော်"

"ရှင် ဘယ်ကနေ ပြောနေတာလဲ။ ရှင် ထွက်မလာရဲဘူးပေါ့"

"ကိုယ်မေးတာသာ ဖြေပါ မိုးသူရယ်။ မိုးသူကို ကိုယ် မနှောင့်ယှက်ပါဘူး။

ပြတင်း ပေါက်လေးကနေ မိုးသူကို မျှော်ကြည့်နေခွင့်လေးတော့ ပေးပါ"

မိုးသူ ဒေါသပိုထွက်လာသည်။ လူကိုယ်တိုင် ဆင်းမလာဘဲ လှမ်းအော်နေသည်။

"ဒီမှာ ရှင်ပြောတာကို လက်ခံစေချင်ရင် ရှင်ထွက်လာပါ။ ဒါကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံး ပြောခြင်းပဲ"

မိုးသူ အနိုင်ပိုင်းလိုက်ပြီ။ ထိုစကားက သူ့ကို ထိရောက်စေလိမ့်မည်ဟု မိုးသူ ခံစားမိပါသည်။ မိုးသူတို့နှစ်ယောက် လှေကားကို သေချာ စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ လှေကား လက်ရန်းကို ကိုင်ကာ ဆင်းလာသူ တစ်ယောက်။

"အမလေး"

"ဟင် ဘာ... ဘာကြီးလဲ"

သူ့ကို မြင်လိုက်ရချိန် မိုးသူတို့ အံ့အားသင့်မိခဲ့သည်။ မျက်နှာပေါ် ချွဲကျိနေသော အမာရွတ် အပြည့်။ အဖုအပိမ့်များနှင့်။ ကြောက်မက်ဖွယ် အဆင်းနှင့်လူ။ မိုးသူတို့ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အားပါးတရ ထွက်ပြေး လာခဲ့ပါတော့သည်။

"မိုးသူ... မိုးသူ"

အော်ခေါ်သံများက တရိပ်ရိပ် ကျန်ခဲ့လေသည်။

(၆)

ထိုနေ့မှစကာ မိုးသူ ပြတင်းတံခါးကို အသေပိတ်ခဲ့ပါသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဆန်းတော့ ဆန်းကျယ်ပါသည်။ လူချင်း မမြင်ဖူးပါဘဲ ရင်ခုန်သံတို့ ရင်မှာ လွင်ခဲ့၏။ နှလုံးသားက ရထား တစ်စင်းလို နိစ္စရူဝ ခုတ်မောင်းနေခဲ့သည်။

အိပ်မက်ထဲက မင်းသားလေး တစ်ပါးဆိုသည့် အသိ တရားနှင့် လှိုက်ဖိုခဲ့မိ သော်လည်း လက်တွေ့မြင်ရသော အခြေအနေက အချစ် အိပ်မက်များထဲမှ မိုးသူကို လန့်နိုးစေခဲ့သည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ အခြေအနေ တစ်ခုအတွင်းမှာ သာ ဖြစ်တည် ပေါက်ဖွား တတ်သော ပန်းပွင့်မျိုး ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

အချိန်ကာလအားဖြင့် လေးလကျော်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ မိုးသူလည်း ဒဏ်ရာကို အလုပ်နှင့် ကုစားခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် မိုးသူတို့ အလုပ်ပြန်ချိန် ခြံရှေ့သို့ လူတစ်ယောက် လာစောင့်နေတာ တွေ့ရ၏။

"ဟင်... ဟိုလူ"

ထိုလူကို မိုးသူ မှတ်မိနေပါသည်။ တစ်ခါက မိုးသူတို့ ခြံရှေ့ကို ပန်းစည်း လာခိုးထား ပေးသောသူ။

"အစ်မတို့ နှစ်ယောက်မှာ မိုးသူက ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မပါ။ ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ အစ်မကို နာရေးဖိတ်စာ လာပေးတာပါ"

"ရှင်... ဘယ်သူ့နာရေးလဲ"

"သူရမျိုးမြင့်ပါ။ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲက အစ်မကို စွဲလမ်းခဲ့တဲ့လူပေါ့"

မိုးသူ တွေဝေမိသည်။ သူဆုံးပြီတဲ့လား။ စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိတာ ဝန်ခံပါသည်။

"အစ်မကို ပို့ခဲ့တဲ့ပုံက သူ့ပုံအစစ်ပါ။ သူ အစ်မကို လိမ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်

ပါဘူး အစ်မရယ်"

"ရှင်...ဘယ်...ဘယ်လို"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ။ သူရဟာ ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်ပါ။ အင်တန် စိတ်ထားမွန်မြတ်တဲ့ လူပါဗျာ။ သူရ နယ်ကျောင်းတစ်ခုမှာ စာသင်ရင်း ဝါယာရှော့ဖြစ်လို့ ကျောင်း မီးလောင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ မီးလောင်တွင်းထဲ မပြေးနိုင်လို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ခြောက် တန်း ကျောင်းသူလေးကို သူရက အသက်နဲ့ရင်းပြီး ဝင်ကယ်ခဲ့တယ်..."

ထိုလူက ပြောရင်း မျက်ရည်စို့လာသည်။ စကားကို မနည်း ရှေ့ဆက်ရပုံ မျိုးနှင့်...

"မီးတောက်တွေကြားမှာ သူရက ကျောင်းသူလေးကို သူ့ကိုယ်နဲ့ကာပြီး ရအောင် ကယ်နိုင်ခဲ့ပေမဲ့ သူရရဲ့ မျက်နှာကတော့..."

ထိုသူ စကား ဆွံ့အသွားသည်။ မိုးသူ နားလည်လိုက်ပြီ။ ထိုသူ ဆက်ပြော ချင်သည့် အဖြစ်အပျက်ကို မိုးသူ နားလည်မိခဲ့သလို မိုးသူရင်ထဲ တစ်ခုခု စို့ တက်လာတာ သိသိသာသာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုလူက ဆက်ပြောသည်။

"သူရရဲ့မျက်နှာ လူတော မတိုးဝုံလောက်အောင် ပျက်စီးခဲ့တယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး သူရတစ်ယောက်တည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ အထီးကျန်ဆန်ဆန် အသက်ရှင်ခဲ့ရတယ်။ သူရက သူ့ဘဝမှာ အစ်မရဲ့ ပြတင်းပေါက်လေးသာ မ ရှိရင် သူ အသက်မရှိတော့သလို ခံစားရကြောင်း ကျွန်တော့်ကို အမြဲရင်ဖွင့် ခဲ့တယ်။

အစ်မရယ် ပျက်စီးပြီး ကြောက်စရာဖြစ်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို မြင်ရင် အစ်မ သူ့ကို မုန်းတီးမှာ စိုးလို့ သူတိတ်တဆိတ်ပဲ မျှော်လင့်နေခဲ့တာပါ"

မိုးသူ ရင်ထဲက စို့နေသည့်အရာက ပျို့အန်ထွက်ကျလုလု ဖြစ်ရသည်။ မိုး

သူ အမှားကြီး မှားခဲ့လေသည်။ သေသေချာချာ မစုံစမ်းဘဲ ချလိုက်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုက မိုးသူ နှလုံးသားကို ပြန်ထိသည်။

"သူက အစ်မ ပြတင်းပေါက်လေး ပိတ်လိုက်ကတည်းက ထမင်းမစား တော့ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ လူတစ်ယောက်လို့လည်း မမြင်တော့ဘူး အစ်မ။ အခု တော့ သူ နှုတ်ဆက်သွားရှာပြီ"

မိုးသူ မျက်ဝန်းမှ ချော်ရည်တစ်စ စီးဆင်းလာ၏။

"သူရကလေ . . . သိလား၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက အစ်မကို မလိမ်ခဲ့ဘူး ဆိုတာလေးတော့ အစ်မ လက်ခံပေးပါနော်"

မိုးသူနားထဲ ဝေဝါးလာသည်။ မိုးသူလေ . . .။ မိုးသူ ရင်ထဲ နှလုံးသားကော ရှိသေးရဲ့လား မသိ။ တဆစ်ဆစ်နှင့် အထိနာနေရသည်။ ထိုလူ့ကို မိုးသူ စကားတစ်ခွန်းပြောကာ အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့ မိခဲ့ပါသည်။

"ကျွန်မ . . . ကျွန်မ သူ့ကို နားလည်ပါတယ်။ ရှင်ပြောတာ အကြွင်းမဲ့ လက်ခံပါတယ်"

မိုးသူ စကားကို ထာဝရ နှုတ်ဆက်သွားပြီဖြစ်သော ကိုသူရမျိုးမြင့်၏ နား အထိ ကြားစေချင်မိပါသည်။

ဇာတ်သိမ်း

ထိုနေ့မှစကာ မိုးသူ၏ ပြတင်းပေါက်ကလေးကို အမြဲ ဖွင့်ထားခဲ့ပါသည်။ တစ်ဖက်အခြမ်းမှ ပြတင်းပေါက်ကလေးကိုလည်း မိုးသူ အမြဲငေးမောနေခဲ့ မိသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ . . . ပြတင်းပေါက် လေးဆီက သူ့အရိပ်တချို့ကို မိုး သူ မြင်မိသလိုလို။ မိုးသူ စိတ်ထင်တာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ရွှေအမြုတေ မဂ္ဂဇင်း

မတ်လ၊ ၂၀၁၇
